

vidt som her, kan man rigtignok omtrent faa alt mellem Himmel og Jord ind derunder. Man maa forudsætte, at en Minister er en Mand, der interesserer sig for en overmaade stor Mængde Ting, og naar han har en hel Del Penge, som ere bevilgede, kan han altsaa anvende dem dertil. Nu siger man: de kunne anvendes til at faa en Professor ved Universitetet til at skrive et Lovudkast, til at give en Betænkning o. s. v., de kunne anvendes til Biblioteksgerning, til Omordning af Biblioteket, de kunne anvendes til Rejseudgifter, det sige den ærede Ordfører og den ærede Minister maaske ogsaa. Tidligere vilde man ogsaa anvende dem til at nedsætte kongelige Kommissioner, Pengene dertil tog man ogsaa af denne Konto, men det blev man dog ked af, der stoppede man op. Men naturligvis, kan man engagere en eller flere Videnskabsmænd til at give Betænkning eller til at assistere ved Lovudkast, kan man ogsaa sætte dem ind i en Kommission paa 3—4—5 Medlemmer. Altsaa den ærede Ministers Argumentation fører til, at en Minister kan nedsætte en kongelig Kommission til om visse Forhold at afgive Indberetning, og det mener han at kunne tage paa denne Konto for ministerielle Udgifter, ikke at tale om, at han kan sende Videnskabsmænd baade i og uden for Ministeriet, ansatte under Ministeriet, eller andetsteds fra Verden omkring for at indhente de Oplysninger, som have Interesse for Ministeriet, naar han blot kan sige: jeg har Gudskelov Penge nok paa denne Konto. Alt det kan han gøre, uden at der i Anmærkningerne paa den paagældende Finanslov er antydning af det mindste om, at den Slags Udgifter ville blive afholdte paa denne Konto.

Hyad Gendarmeriet angaar, maa jeg sige, at jeg synes ikke, jeg nævned end ogsaa blot Ordet provisorisk i Forbindelse med Gendarmeriet, saa jeg ved ikke, hvorfor den ærede Ordfører sagde, at jeg talte imod mine latinske Citater. Jeg holder mig til, at i Statsrevisionens Betænkning, som jo her foreligger, siges det udtrykkelig: „Statsrevisionen har ikke modtaget detaillerede Regnskaber over Gendarmeriets Afvikling“. Nu sagde den ærede Finansminister, at jeg havde misforstaaet det, fordi jeg ikke vidste, at der senere var sendt Statsrevisionen disse Oplysninger, som man savnede eller havde overset ved Regnskabsaaret 1893—94, tror jeg, det var. Men den ærede Minister maa undskyldte, vi have jo set Revisorernes Erklæring her, hvor de sige, at der aldrig for Statsrevi-

sionen har foreligget detailleret Regnskab med Hensyn til Gendarmeriets Afvikling, det sige i hvert Fald de to af Revisorerne. Har den ærede Minister maaske sendt disse Oplysninger til de to andre, men ikke til de to, der ikke have faaet dem? Eller er Skrivelsen gaaet tabt paa Vejen? Revisorerne sige, at de ikke have faaet noget, og Ministeren siger, at han har afsendt formentlig tilstrækkelige Oplysninger. Det er et Faktum, som dog maaske fortjener nærmere Overvejelse.

Angaaende de Bemærkninger, jeg gjorde om de vestindiske Øer og om, at man sender høje Funktionærer derover, som i alt Fald ikke tale Engelsk og maaske knap nok forstaa Engelsk, sagde den ærede Minister, at det var saadan en Udenoms-erfaring, man havde gjort, og som man ikke havde Lov til at forlange, at en Minister skulde udtale sig om. Den ærede Minister vidste ikke, om Guvernøren kunde tale Engelsk, da han kom derover, og den ærede Minister er undskyldt, thi han var ikke Minister den Gang, saa vidt jeg erindrer. Men det fremgik af den ærede Ministers Udtale, at han ogsaa anser det for sit Vedkommende som Finansminister for ligegyldigt, om man til disse Øer udsender en Funktionær, der ikke taler det Sprog, som tales paa Øerne. Og med Hensyn til Præsten, som nok ikke var Overpræst — han blev kaldt Overpræst i det andet Ting, saa jeg troede, det var rigtigt — sagde den ærede Minister, at det gjorde ikke saa meget derude i Vestindien, der indskrænke de sig til at læse nogle Bønner eller Prædikener eller Biblen op for Negerne, og det hørte der ikke saa meget Engelsk-Kendskab til. Jeg slutter deraf, at hvis det kom til at foreligge i den ærede Finansministers Regeringstid, at der skulde vælges en ny Guvernør eller sendes en Præst derud, vilde den højtærede Finansminister ogsaa sige: det er ganske ligegyldigt, om den Guvernør, vi sende ud, kan tale med de indfødte, eller det er ganske ligegyldigt, om Præsten kan andet end læse nogle Bønner op paa et daarligt Engelsk. Det er det, jeg klager over, at det er den Maade, vi ville administrere vore Kolonier paa. Og naar en saa fremragende Mand som den højtærede Finansminister kan vedkende sig saadanne Regeringsmaksimer, om jeg saa maa kalde det, begynder jeg at forstaa, at vi aldrig have kunnet holde paa vore Kolonier, at vi kun have kunnet fremkalde Miserer og næsten Fjendskab mod os. Det er ikke den Maade, man skal kolonisere paa og